

2. Allessie D, Sobolewski M, Vaccari L, Pignatelli F (Editor), Blockchain for digital government, EUR 29677 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2019, ISBN 978-92-76-00581-0, doi:10.2760/942739, JRC115049,

3. Can Blockchain Solve the Global Retirement Crisis? [Електронний ресурс]. – Режим доступу <https://www.investopedia.com/personal-finance/can-blockchain-solve-global-retirement-crisis/>

4. Iansiti M., Lakhani K. The Truth About Blockchain. Harvard Business Review. 2017. Is. January – February. P. 118–127.

Н.М.Сас

д. пед. н., доцент

Полтавський національний педагогічний університет
імені В.Г.Короленка

НАПРЯМКИ СПІВПРАЦІ БІЗНЕСУ ТА ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ

Сучасне розуміння змісту співпраці бізнесу та закладів освіти визначається поняттями: дуальна освіта, стейкхолдери освіти, соціальне партнерство.

Дуальна форма навчання – це практико орієнтоване навчання, побудоване на підґрунті соціального партнерства, спрямоване на формування нової моделі професійної підготовки бакалаврів із обов'язковими періодами виробничого навчання й виробничої практики, що проваджується на базі підприємств, установ, організацій, та передбачає зміцнення зв'язків навчання з виробництвом, визначення провідної ролі та підвищення відповідальності роботодавців за якість підготовки кваліфікованих кадрів.

Стейкхолдери (англ.Stakeholders) – зацікавлені сторони, фізичні та юридичні особи, які мають легітимний інтерес у діяльності організації, тобто певною мірою залежать від неї або можуть впливати на її діяльність. Іноді їх називають групами інтересів або групами впливу [2, с.4].

До зовнішніх стейкхолдерів з поміж інших відносяться: роботодавці (великі малі та середні промислові підприємства; організації соціальної сфери; установи та організації), які зацікавлені в компетентних спеціалістах.

Згідно Закону України «Про організації роботодавців», соціальне партнерство – система колективних відносин між найманими працівниками, роботодавцями, виконавчою владою, які виступають сторонами соціального партнерства у ході реалізації їх соціально-економічних прав та інтересів[1]. Проте, під соціальним партнерством розуміють специфічний вид суспільних відносин, механізм вирішення суспільних проблем. За такого розуміння суб'єктами соціального партнерства є різні соціальні групи, прошарки й класи(не тільки наймані працівники, роботодавці, виконавча влада), які мають суттєво відмінні соціально-економічні й політичні інтереси. Залучення всіх стейкхолдерів до вирішення суспільно значущих проблем забезпечує баланс реалізації інтересів учасників. Тобто, соціальне партнерство є компромісом і узгодженням інтересів (часом протилежних) різних взаємодіючих суб'єктів заради досягнення загального результату.

Таким чином, взаємостосунки бізнес-структур та освітніх закладів є двосторонніми, спрямованими на задоволення власних інтересів та вирішення суспільних проблем, а саме – забезпечення підготовки компетентних спеціалістів.

Алгоритм переведення потреб практики до змісту професійної підготовки включає такі компоненти: виокремлення складників професійної діяльності; добір та узагальнення інформації з

теоретичних та прикладних основ професійної діяльності; виокремлення й опис трудових функцій – компетентностей – результатів навчання з основ професійної діяльності; обґрунтування складника з основ професійної діяльності моделі випускника першого (бакалаврського) рівня вищої освіти; опис засобів діагностики опанування компетентностей з основ професійної діяльності; створення модуля навчального плану підготовки майбутніх фахівців; добір педагогічних умов і засобів, які оптимізують ефективність процесу професійної підготовки [4].

Згідно зазначеного алгоритму, представниками бізнес-структур може здійснюватися збір інформації та її узагальнення стосовно складників професійної діяльності (особливо важлива така інформація щодо нових спеціальностей та професій); виокремлення й опис трудових функцій – компетентностей; опис засобів (показників, рівнів, тощо) діагностики опанування компетентностей з основ професійної діяльності. Щодо інших компонентів зазначеного алгоритму, участь представників бізнес-структур не виключена, хоч, на нашу думку, має переважати діяльність представників освітніх установ.

За складовими навчального процесу, представники бізнес-структур можуть брати участь у забезпеченні практичної складової (практичні заняття, практика, стажування як студентів так і викладачів освітніх закладів).

Таким чином, задоволення спільних інтересів бізнес-структур та освітніх закладів в забезпеченні підготовки компетентних спеціалістів мже досягатися участю бізнес-кіл у:

- зборі та узагальненні інформації стосовно складників професійної діяльності; виокремленні й описові трудових функцій – компетентностей; описові засобів (показників, рівнів, тощо) діагностики опанування компетентностей з основ професійної діяльності;
- забезпеченні практичної складової (практичні заняття, практика, стажування як студентів так і викладачів освітніх закладів).

Суттєвою може бути участь бізнес-кіл і в забезпеченні допоміжних процесів, які, можуть суттєво загальмувати або пришвидшити досягнення бажаного рівня якості професійної освітньої: фінансове та матеріально-технічне забезпечення, у тому числі, інформаційними ресурсами; підвищення кваліфікації викладацького складу в частині розуміння особливостей виробничого процесу. Зазначене сприятиме розвитку і покращенню [3] професійної підготовки кваліфікованих фахівців.

Перелік використаної літератури:

1. Закон України «Про організації роботодавців» від 24. 05. 2001 2436-III.URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2436-III>.

2. Положення про стейкхолдерів освітніх програм спеціальностей Державного вищого навчального закладу «Національний гірничий університет», Дніпро, Державний ВНЗ «НГУ», 2017» – 9 с.

3. Процеси управління проектами : навч.-метод. посіб. / М. В. Гриньова, Н. М. Сас. – К. ; Полтава: ПНПУ, 2012. – 196 с.

4. Сас Н.М. Тенденції професійної підготовки майбутніх керівників навчальних закладів до інноваційного управління (теоретико-методологічний аспект): автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня доктора педагогічних наук: спеціальність 13.00.04 – «Теорія та методика професійної освіти» /Н.М.Сас, Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького.–2015.– 40с.